

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SEBASTIÃO SALGADO'NUN
GÖZÜNDEN YANSIYANLAR
TOPRAĞIN TUZU

2015 EN İYİ BELGESEL OSCAR® ÖDÜLÜ

"21. YÜZYILIN EN ÖNEMLİ FİLMİ"

"HERKESİN İZLEMESİ GEREKİYOR"

CITIZENFOUR

TARİHİ DEĞİŞTİREN OLAYA TANIK OLUN

24 NİSAN'DA SİNEMALARDA

MAYIS SIKINTISI

KORKU-DEHŞET-ŞİDDET TÜRÜNDEKİ FİLMLERİN VE DOLAYISIYLA 'SİNEMA'NIN ATLADIĞI EN ÖNEMLİ EŞİKLERDEN BİRİ, 'SEBESİZ ŞİDDET' HİKAYELERİNİN ANLATILABİLMESİYDİ. AŞAĞI-YUKARI 1970'LERİN ORTALARINA KADAR VE ELBETTE GÜNÜMÜZDE ÇEVİRİLEN

pek çok filmde şiddet ve dehşet yer alıyorsa, mutlaka öykünün bir yerinde, en olmadı, misal "Sapık"tan (Psycho) hatırlayacağınız üzere finalde mutlaka bu gördüğümüz şiddetin, 'manyaklığın' sebepleri bir şekilde açıklanıyordu.

Küçükken tacize uğramış talihsiz bir çocuk, baba dayaağı, anneye uygulanan şiddet, çirkin olmak, izole yaşamak, genlerle gelen rahatsızlıklar, anneye saplantı vs. gibi bir alay sebep, psikopat katillerin neden böyle davrandıklarını açıklamaya yarayan araçlardı.

Sansürü asıl zorlayan ve seyircinin de izlerken 'rahatsız olduğu' şey ise, psikopat katillerin hiçbir sebep olmadan, sırf 'zevk için' şiddet uygulaması, insanları öldürmesi oldu. Misal "Otomatik Portakal" (A Clockwork Orange) ya da "Aşkta Da Üstün" köşemize taşıdığımız meşhur "Çılgın Maks" (Mad Max)... Böyle durumlarda film ya tümünden sansüre uğruyor, ya kesiliyor ya da bir yerine bir 'açıklama eklenmesi' isteniyordu. Oysa artık şiddetin hem sinemada hem de gerçek dünyada tüm sınırları yerle yeksan ettiği günümüzde, bu türden yasaklar pek gündeme gelmiyor.

Artık 'sebepsiz şiddet' sinemada da, gerçek hayatta da serbest diyebilir miyiz? Dergimizi sıcağı sıcağına 1 Mayıs'ta okuyorsanız, sosyal medyaya ya da (varsa) muhalif TV'lere bakmanız yeterli!

Devletin karanlık güçlerinin halka saldırarak katliam yaptığı 1977'deki Kanlı 1 Mayıs'tan bu yana bir türlü 'normal şartlar altında' kutlanamayan, mevcut hükümetin 2012'de 'sebepsiz yere' inatlaşmayı bırakıp polisi bulaştırmadığı ve böylelikle bayram havasında kutlanan 1 Mayıs hariç, her yıl şiddetin alasının yaşandığı bu önemli günde, görünen o ki bizi bir kez daha önemli bir sınav bekliyor.

Gezi'den bu yana (iki yıldır) Taksim'e elini süremeyen, fakat aynı zamanda halkın orada 'birikmesinden' de ödü kopan hükümet, seçimlerin yaklaştığı ve büsbütün 'saldırgan' hale geldiği şu dönemde, bir kez daha halka 'haddini bildirmeyi' tasarlıyor. Günler öncesinden Taksim'deki kutlamalara izin verilmeyeceğini duyuran, başka illerden takviye kuvvetler, tomalar getirip yığın ve halen 1 Mayıs ile Taksim'in birbirinden ayrılamaz kavramlar olduğunu anlamayan/anlamak istemeyen muktedirler, sebepsiz yere inatlaşmaktan ve şiddet kullanmaktan vazgeçmeyecekler belli ki...

Bu hiddet, öfke ve şiddet 'sebepsiz' gözükse de, biz pek çok filmin sonunda olduğu gibi bir 'açıklama' getirelim isterseniz...

İşçiden, emekçiden, demokrattan, solcudan, insandan korkan; tahtı çoktan sallanmaya başlamış ve önünde sonunda devrilip hanedanıyla birlikte 'gidecek' olan diktatörlerde görülen bir davranış bozukluğunun tezahürü bu...

Ne diyor büyük usta Nazım Hikmet:

*"Annelerin ninnilerinden
Spikerin okuduğu habere kadar
Yürekte, kitapta ve sokakta yenebilmek yalamı
Anlamak, sevgilim... O, bir müthiş bahtiyarlık
Anlamak gideni ve gelmekte olam."*

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcyalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** T. ARSLAN, O. ÖZYURT, Ş. AYDEMİR, A. U. UYANIK, S. DEMİR, ÇAĞDAŞ GÜNERBÜYÜK, CUMHUR CANBAZOĞLU, ELİF TUNCA, JANET BARIŞ, KAN KARSAN, KAYA ÖZKARACALAR **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Toprağın Tuzu (The Salt Of The Earth);
Yenilmezler: Ultron Çağı (Avengers: Age Of Ultron);
Aşk Bulunca (Posthumous); Tehlikeyle Flört;
Yolunda A.Ş.: Çinçin Bağları Hikayesi; Ezan;
Karlara Kraliçesi 2 (Snezhnaya Koroleva 2: Snezhnyy Korol).

19 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerieme yıldızları...

20 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, Hernán Rivera Letelier imzalı "Film
Anlatıcısı Kız" kitabını öneriyor Arka Pencere okurlarına.

22 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Yenisini görmeden önce orijinaline bir bakalım:
"Çılgın Maks" (Mad Max)... Okan Arpaç imzasıyla.

24 ESRAR PERDESİ

Janet Barış, Wim Wenders'in beyazperde serüveninin
dolambaçlı sokaklarında dolaşıyor bu yazısında.

28 TOPAZ

Şok edici bir belgesel: "The Jinx: The Life And Deaths
Of Robert Durst"... Kaan Karsan imzasıyla.

30 AİLE OYUNU

D@bbe: Zehr-i Cin; Kirli Para (The Drop);
Charlie Countryman'in Gerekli Ölümü (The Necessary
Death Of Charlie Countryman); Monako Prensesi Grace
(Grace Of Monaco); Bana Masal Anlatma.

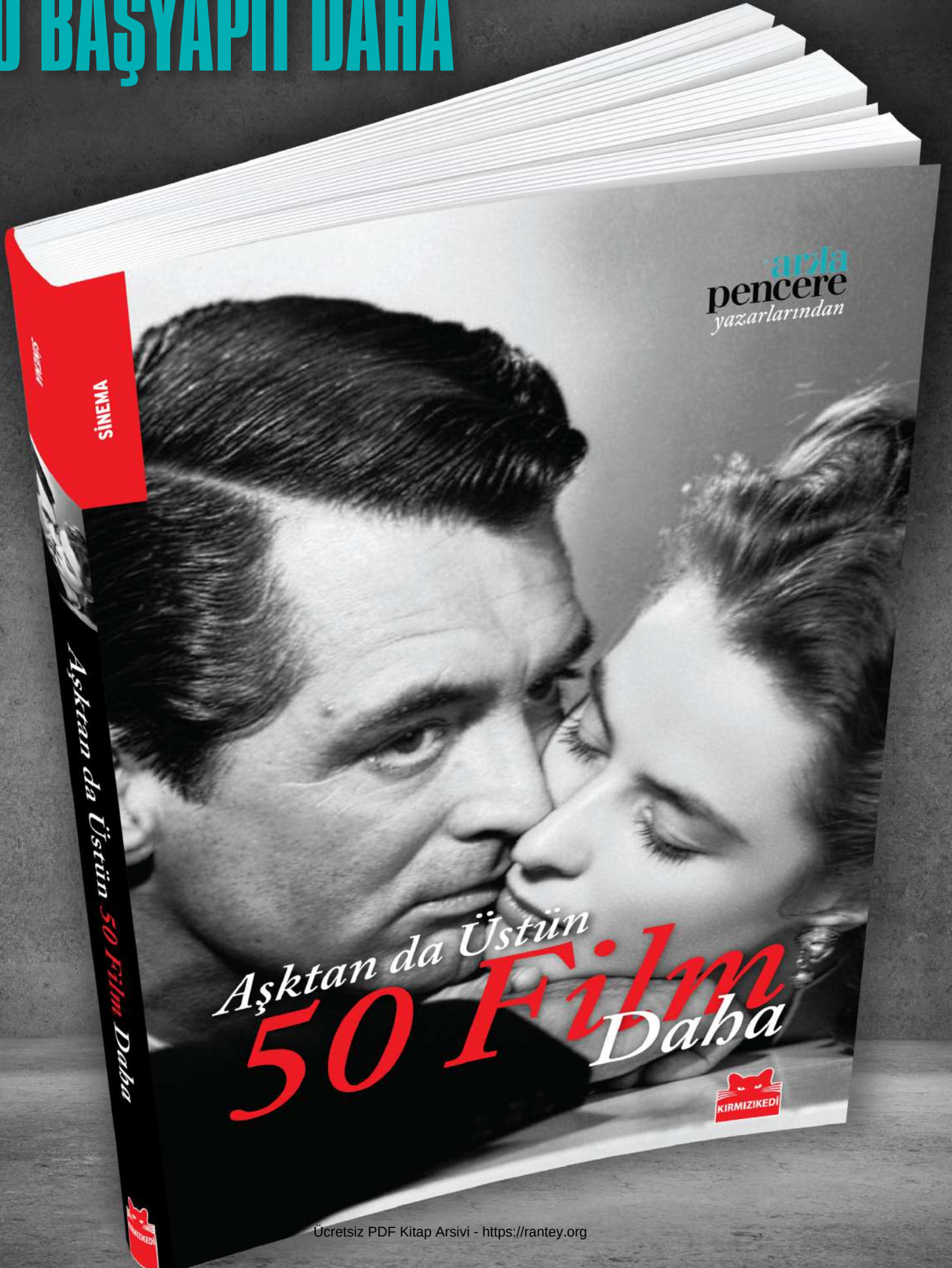
34 GENÇ VE MASUM

Tunç Şahin, bu kısa filmle "Karışık Kaset"e hazırlanıyor:
"Sadece Tek Bir Gün"... Murat Özer imzasıyla.

36 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

YEDİ YAZAR, YEDİ AYRI ÜSLUP
50 BAŞYAPIT DAHA

arzu
pencere
yazarlarından

SİNEMA

Aşktan da Üstün 50 Film Daha

Aşktan da Üstün
50 Film
Daha

TOPRAĞIN TUZU

ORİJİNAL ADI The Salt Of
The Earth

YÖNETMENLER Juliano Ribeiro
Salgado, Wim Wenders

OYUNCULAR Sebastião Salgado,
Wim Wenders,
Juliano Ribeiro Salgado

YAPIM 2014 Fransa-Brezilya-
İtalya

SÜRE 110 dk.

DAĞITIM M3 (Filmartı)

**BELGESEL,
CANNES'DA BAŞLAYAN
YOLCULUĞUNUN
ARDINDAN,
OSCAR'DA BELGESEL
DALINDA ADAY OLUP
NİHAYET ÜLKEMİZE
KADAR GELMEYİ
BAŞARDI.**

MADEM Kİ 'İLETİŞİM ÇAĞI'NDAYIZ, BUNUN PARÇASI OLMAK İÇİN GEREKLİ OLAN ALETLERDEN EN AZ BİRİNE SAHİP OLAN HERKES HAYATINDA EN AZ BİR SEBASTIÃO SALGADO FOTOĞRAFI GÖRMÜŞTÜR MUTLAKA. BELKİ GÖRDÜĞÜ fotoğrafın ona ait olduğunu bilmiyordur ama uzun uzun bakmışlığı, çerçevenin içindekine anlamlar yüklemeyi, gördüğü ifadenin arkasında nasıl bir hayat yattığına dair kafa yormayı ihmal etmemiştir.

Sebastião Salgado'nun fotoğrafları bunu gerektirir çünkü. Hatta bu durum, gereklilikten çok bir zorunluluk halinde cereyan eder. Onun fotoğraflarını gördüğünüzde bakıp geçemezsiniz, fotoğrafın öznesi her kimse ya da her ne ise bir süre durup bakmaya ikna eder sizi. Hikayesinin içine davet eder. Bir insansa eğer, nasıl bir hayatın hükmünü sürdüğüne dair açık bir davet vardır bakışında, duruşunda ya da içinde bulunduğu ortamda. Eğer bir nesne ise çerçevenin içindeki o nesnenin dünya ile ilişkisini, bu ilişkinin ortaya çıkardığı değişimi görmeye çağırır sizleri. Bizzat doğanın kendisiyse eğer baktığınız fotoğraf, onunla sizin aranızda ilişkinin iktidar kurmak üzerine değil; eşit, gönüllü ve saygılı olması gerektiğine dair çok şey vardır demektir o kadrajın içinde.

Sebastião Salgado, kimilerine göre 'fotoğrafa ruh üfleyen adam'dır. Fotoğrafın genişleyen zamanı tek bir anın içine sıkıştırdığını düşünenlere inat, anın çerçevesini genişleten ve zamansızlaştıran bir büyücüdür kimileri için Salgado. Çok kısa bir süre önce kaybettiğimiz Eduardo Galeano, "Salgado insanların fotoğrafını çekiyor. Hasbelkader fotoğraf çekenler ise hayaletlerin fotoğraflarını çekerler" demişti onun için. Bunu herhangi birisinininkinden farklıdır Galeano'nun söyleyişi. Çünkü ikisi aynı yerden 'Latin Amerika'nın Kesik Damarları'ndan beslenirler. Bu yüzden Salgado'yu en iyi anlayacak kişi Galeano'dur. İkisi de 'bahtsız' kıtalarının köklü tarihine bakarak, eserlerini kendi insanların geçmişi üzerine kurarak var ettiler kendilerini.

**WIM WENDERS,
SALGADO'NUN
FOTOĞRAFA
BAŞLADIKTAN SONRAKİ
DÖNEMLERİNİ MÜMKÜN
OLDUĞU KADAR
KRONOLOJİK OLARAK
TAKİP ETMEYE
ÇALIŞIYOR.**

Son dönemde çektiği kurmaca yapımlar sevenlerini çok fazla tatmin etmese de belgeselleri (“Buena Vista Social Club”, “The Soul Of A Man”, “Pina” vb.) tartışma götürmez bir kaliteye sahip olan Alman yönetmen Wim Wenders, bu kez de Sebastião Salgado’nun hayatına götürüyor bizleri. Zaman zaman Salgado’nun oğlu Juliano Ribeiro Salgado’nun görüntüleriyle de desteklediği bu belgesel Cannes’da başlayan yolculuğunun ardından, Oscar’da belgesel dalında aday olup nihayet ülkemize kadar gelmeyi başardı.

“Toprağın Tuzu”, Salgado’nun hayatındaki döngüyü takip ederek kuruyor hikayesini. Wenders, vakti zamanında Salgado’ya ait olduğunu bilmeden satın aldığı bir fotoğrafın hikayesiyle girizgahı yaptıktan ve belgeseli neden çekmek istediğini seyirciyle paylaştıktan sonra Salgado’nun babasından kalma topraklar üzerinde yemyeşil bir vahada hayata dair söyledikleriyle açılıyor perde. Burası her şeyin başladığı ve muhtemelen biteceği yer.

Brezilyalı toprak sahibi bir ailenin yedi kız çocuğundan sonra heyecanla beklediği erkek çocuk. Yıl 1944. Ekonomi eğitimi, ardından 1969’da darbeden kaçış ve Paris’e yerleşme. Burada çalışırken iş için Afrika’ya gönderilmesi

hayatını değiştiriyor. Mimar olan karısı Lélia’nın fotoğraf makinesini, belki de turistik birkaç hatıra fotoğrafı çekmek için, ödünç alıyor ve dönüşte bütün hayatını değiştirecek kararı veriyor. O, fotoğraf çekmek için yaratılmış birisidir!

Wim Wenders, Salgado’nun fotoğrafa başladıktan sonraki dönemlerini mümkün olduğu kadar kronolojik olarak takip etmeye çalışıyor. Aralarda oğlu Riberio’nun daha önce çektiği görüntülerden ve birlikte çektikleri yakın dönem işlerden bölümler ekliyor. Bu kronolojik takip, filmin işlevini artıran en önemli iki etmen.

Birincisi: Salgado’nun ilk büyük projesi “Other Americans” için çalışmaya başladığı 70’li yılların sonundan, son çalışması “Genesis”’in yayımlandığı 2013’e kadar geçen süre içerisinde yaratıcının yolculuğunu ve değişimini sağlıklı bir şekilde görme fırsatı buluyoruz. Bu aynı zamanda Salgado’nun işçiler, göçmenler, Afrikalılar gibi dramatik hikayelerin yaşadığı alanlarda insan odaklı çalışmalarının onun üzerinde yarattığı ‘yıkıcı’ etkiyi görme fırsatı da sunuyor bizlere. Filmin en dramatik anlarından birisi de bu serüvenin ardından Salgado’nun vardığı noktayı gördüğümüz an zaten.

İkinci neden ise filmin başlangıcında doğa ile kurulan ‘saf’ bağ, hikayenin önemli duraklarına uğranılıp, Salgado’nun dönüşümünden sonra bambaşka bir ‘doğa’ yorumuyla tamamlanıyor. Bir anlamda, hayat döngüsü kendisini tekrar etmeden ama kendini yeniden yaratarak tamamlanıyor. Bu tamamlanışta, tam da ‘insana dair umudun bittiği’ bir anda yeniden umudu yeşerten ve hayata olan inancı tazeleyen bir taraf da var ki aslında bu finali tasarlayan Wenders değil, Salgado!

“İnsan toprağın tuzudur” diyor Salgado. Bu belgesel, hayatının uzunca bir bölümünü belirli alanlara ‘hapsedilmiş’ insanların hikayelerine adayan, kadrajını onları dünyasını çerçevelemek yerine bambaşka anlamlar katmak için kullanan bir adama dair. Salgado, belgeselden de anlaşıldığı üzere, ele aldığı insanlara dışarıdan bir gözle bakan değil, onlarla birlikte yaşayıp onlardan biri olduğuna ikna olduktan sonra işlerini yapan biri. Bunu yalnızca her çalışmasının en az 3-5 yıl sürmesinden anlayabilirsiniz ama daha çok belgeseldeki adamın o hayatlara dair, yaşanmışlıklara dair anlattıklarını görerek tanımak gerekiyor.

Hâlâ Salgado’nun yoksullar üzerinden prim yaptığını düşünenlere de güzel bir cevap.

Babasıyla ilişkisinin inişli çıkışlı olduğunu hissedebiliyoruz ama tam olarak girilmiyor o konuya.

DÜNYA
KİTLE
İLETİŞİMİ
ARAŞTIRMA
VAKFI

26. ANKARA ULUSLARARASI FİLM FESTİVALI

26th ANKARA INTERNATIONAL FILM FESTIVAL
23 NİSAN — 03 MAYIS 2015

ANA SPONSOR
Halkbank

Üreten Türkiye'nin Bankası

Bu festival 5224 sayılı yasa gereğince Sanatsal Etkinlikler Komisyonu'ndan alınan iznle düzenlenmektedir.

Bu ilân Atka Pencere'nin katkılarıyla yayınlanmıştır.

[/AnkaraUFF](#)

[/ankarauff](#)

filmfestankara.org.tr

KÜLTÜR VE TURİZM BAKANLIĞI

STRATEJİ VE POLİTİKA ARAŞTIRMA MERKEZİ

KIZILAY MESULİYETİ AŞI 31.03.2015

YENİLMEZLER: ULTRON ÇAĞI

★★★★

ORİJİNAL ADI Avengers:
Age Of Ultron

YÖNETMEN Joss Whedon

OYUNCULAR Robert Downey Jr.,
Chris Hemsworth, Mark Ruffalo,
Chris Evans, Scarlett Johansson,
Jeremy Renner,
Aaron Taylor-Johnson,
Elizabeth Olsen, Paul Bettany

YAPIM 2015 ABD

SÜRE 141 dk.

DAĞITIM UIP

**HİKAYE AKIŞINDAKİ
TEKNOLOJİK HIZI
VE AKSİYON
TRAFİĞİNİ TAKİP
EDEBİLMEK
NEREDEYSE ACI
ÇEKEREK
ODAKLANMANIZI
GEREKTİRİYOR.**

HEMEN BELİRTİYİM: SADECE ABD'DE, MARVEL COMICS VE DC COMICS GİBİ İKİ DEV FIRMANIN BAŞINI ÇEKTİĞİ ÇİZGİ roman evreni ile sinema, TV, oyun ve diğer uzantıları, yüzlerce süper kahramanıyla başlı başına bir uzmanlık alanı. Zaten 1970'ten bu yana San Diego'da her yıl çizgi roman tutkunlarının bulunduğu bir fuar da (Comic-Con) düzenleniyor.

Dolayısıyla film için ne yazarsam yazayım, bu evrendeki binlerce ayrıntıyla yatıp kalkın 'çığlıklara' bir faydam dokunmayacak. Bu nedenle, yazım, diğer seyircilere birkaç not ve düşünceyi aktarmakla sınırlı.

141 dakika süren "Yenilmezler: Ultron Çağı"ndan (Avengers: Age Of Ultron), IMAX'ın üstün koşullarının da katkılarıyla sersemlemiş çıktım. Hikaye akışındaki teknolojik hızı ve aksiyon trafiğini takip edebilmek neredeyse acı çekerek odaklanmanızı gerektiriyor. Bu da filmde alacağınız zevki törpülüyor. Murat Özer, bu sıkıntılı durumum karşısında, filmdeki detaylarla mücadele ederek boğulmaktansa akışa kaptırmak gerektiğini belirtti; bu da bana çok doğru geldi. Görmeyi planlayanlara önerim bu doğrultuda olacak.

Televizyon yazarı-yapımcısı olarak ün yapan, 2005'te bilimkurgu fenomeni "Serenity" ile sinemada ilk filmini yöneten ve yedi yıl sonra "Yenilmezler'e (The Avengers) imza atan Joss Whedon tekrar karşımızda. İlk filmde belirleyici 'kötü' olan Loki'nin asası, bu bölümde Loki olmasa da, yine merkezde yer alıyor. Tony Stark (Iron Man) ise, felaketlerin birincil müsebbibi.

Çünkü, Doğu Avrupa'daki hayali ülke Sokovia'da ele geçirilen asayı kullanarak, Bruce Banner'ın (Hulk) da bilimsel işbirliğiyle, küresel savunma programını tamamlamak istiyor. Ancak, asanın gücü tarafından ele geçirilen Ultron (Stark'ın ana robotu), bir karşı program ve saldırıyla önce insanlığın yok edilmesi

gerektiğine karar veriyor!

İlk filmdeki ana süper kahramanlar yerli yerinde: Bazı zamanlardaki sinir bozucu tepeden bakışını koruyan Stark (Robert Downey Jr.); öfke kontrolünde duygusal ilişki içinde olduğu 'Kara Dul' Natasha Romanoff'tan (Scarlett Johansson) yardım alan Banner (Mark Ruffalo); net aksiyon adamı 'Kaptan Amerika' Steven Rogers (Chris Evans); özeline girip karısı ve iki küçük çocuğuyla tanışacağımız 'Hawkeye' (Jeremy Renner); Asgard'ın mitolojik prensi, sert yapılı Thor (Chris Hemsworth).

Ancak yeni üç süper kahraman var ki, bu filmin en cazip ve sürükleyici unsurları. Yapımı tamamlanamadan 'bizimkiler' tarafından ele geçirilen ve Stark'ın yapay zekası Jarvis'in müdahalesiyle ortaya çıkan mükemmel bir android olan Vision (Paul Bettany)... Ve, Orta

Avrupa korku atmosferinden çıkagelmiş gibi duran iki mutant: İkiz Maximoff kardeşler, hipnoz ve telekinezide güçlü Wanda (Elizabeth Olsen) ile aynen “X-Men”deki ‘Quicksilver’ Peter gibi gözle görülemeyen hızla hareket eden Pietro (Aaron Taylor-Johnson).

Ana süper kahramanların prologdaki saldırıda, bir arada dayanışarak sergiledikleri güç / zeka gösterisindeki yumruk halinin, tehdidin ortaya çıkması ve artarak her birini çıkmazlara itmesiyle yıpranması, öyküyü sürekli dalgalandırıyor. Wanda’nın hipnotizmasıyla en zayıf oldukları dönemlerine dair halüsinasyonları, filmin ruhbilimsel karanlık noktalarını oluşturuyor ki, özellikle çocukluk-geçlik dönemlerinin acıları, tanıdığımız her süper kahramanın en kırılğan alanı. İkinci film, ilkinde oranla duygusal anlamda daha yaralayıcı

ve hüznü.

Kötünün güç gösterisi ve yıkıcılığı anlamında ise, film tam bir sürpriz içeriyor. Bu kez, büyük kentin gökdelenleri hasar almıyor; ancak “X-Men: Geçmiş Günler Gelecek”in (X-Men: Days Of Future Past) final sahnesinde Erik’in tahmin edilemez çılgınlığının çok daha devasası ile küçük bir şok yaşıyor. Bu aynı zamanda, filmin en hayranlık uyandırıcı ve şaşırtıcı görsel etkilerinin olduğu bölüm. Özet olarak, çizgi roman evreninin sonsuz kaynaklarının sinemaya aktarılmasındaki mknatis etki dijital teknoloji üzerinden gerçekleşiyor.

Bir sahnede aniden karşımıza çıkan Julie Delpy gibi sürpriz oyuncular.

Bu filmin mizahı oldukça zayıf!

**ÖZET OLARAK,
ÇİZGİ ROMAN
EVRENİNİN SONSUZ
KAYNAKLARININ
SİNEMAYA
AKTARILMASINDAKİ
MKNATİS ETKİ DİJİTAL
TEKNOLOJİ ÜZERİNDEN
GERÇEKLEŞİYOR.**

AŞKI BULUNCA

DÜNYA SANAT TARİHİNİN ÇOK BÜYÜK BİR BÖLÜMÜ, ESERLERİ ZAMANIN RUHU TARAFINDAN ANLAŞILMAYAN VE ÖLDÜKTEN sonra kıymetleri bilinen sanatçılarla dolu. Bugün eserleri dünyada iz bırakmış birçok sanatçının -ressam, yazar, heykeltıraş ve dahası- hayatı sefillik içinde geçip gitti. Belki de birçoğu eserlerin satılması ya da meta yapılmasını istemedi. Onların tek amacı üretmekti ya da kendini ifade etmek. Ama birçoğunun eseri hatta yaşarken bedbaht hayatlarında kullandıkları özel eşyaları bile müzayedelerde milyon dolarlara sat- sat- sat- satıldı! Heyhat...

“Aşk Bulunca”, yönetmen Lulu Wang’ın ilk uzun metraj filmi. Wang, ilk filminde bu konuya göz kırıyor. Sanatçının makûs kaderine, derine dalmadan modern bir hikâyeyle değiniyor. Berlin’de yaşayan sanatçı Liam Price’in çalışmaları, modern sanat akımlarının gerisine düştüğü iddiasıyla sergilenmez. Liam ise buna çok kızar ve galerinin deposundaki tablolarını alıp tam da bir sergi açılışında herkesin görebileceği bir şekilde ateşe verir. Daha sonra kendini sokaklara vuran kızgın sanatçı, bir yanlış anlama sonucunda ertesi gün kendini ‘ölmüş’ olarak bulur. Yani öyle sanılır. Birden eserleri kıymetlenir.

İntihar ettiği düşünülen ressamın acı hayatı, sanat camiasının ilgisine mazhar olur. Liam bununla birlikte eski itibarına kavuştuğunu görünce, öldükten sonra gelen bu şöhretin büyüüne kapılır. O sırada, tesadüfen orada bulunan, McKenzie adlı bir gazeteci, Liam’ın intiharını yeniden yazı yazmak ve işine dönmek için bir fırsat olarak görerek olayın peşine düşer. Liam ise McKenzie’ye kendisini başkası olarak tanıtır. Fakat iş için başlayan bu tanışma onları farklı bir ilişkiye sürükler.

Wang’ın bu filmi çekmekteki asıl amacı ana akıma yakın bir romantik komedi ortaya çıkarmak. Ya da ifade ettiklerinden bu anlaşılıyor. Fakat ortaya post-modern sanat akımlarıyla bezeli, hatta eleştirel ve biraz da farklı bir romantik komedi çıkıyor. Yani açıkçası romantik komedi için yola çıkılmış fakat başka duraklara uğranmış hatta bazı yerlerde fazla

bile oyalanmış bir film “Aşk Bulunca”. Hatta Wang, filmdeki aşk vurgusunun bir metafor, asıl meselenin ise şu olduğunu söylüyor: “Aslında film; hayatta risk alıp zor olanı mı seçiyoruz, yoksa kendi rahatımızı bozmayıp olduğumuz yerde sayıyor muyuz sorusunu izleyiciye sordurmayı hedefliyor.” Wang’ın amacı bu ülküye varmak olsa da bunda çok başarılı değil. Zira başta izleyicinin ilgisini çeken başka bir şey var: O da ‘sanat’ın ve ‘sanat camiası’nın durumu...

Çünkü film, başta özellikle bu konunun üzerinde fazlasıyla duruyor fakat sonra değişen rota işi; zoru başarmak, istemek ve harekete geçmek minvalinde bir duygusallığa bağlıyor. Wang’ın konuya girmek için lafı fazla uzatması, dahası lafın da yabana atılmayacak bir içeriğe sahip olması, neye niyet neye kısmet çıkılan bu yolda filmi, apayrı yerlere sürüklüyor.

Zira bir izleyici olarak ilk ilgimi çeken; galerilerin, sanat simsarlarının ve küratörlerin yaratıcılığı metalaştırması dahası sanatın değil de öldükten sonra geriye kalan ‘acıklı hikâye’nin ironisiydi. Buradan gayet iyi devam ettirilebilecek bir konunun ‘kişisel gelişim’ klişesine yenik düşmesi üzücü. Evet, film sinematografik anlamda kendi çapında bir mütevazılığa sahip. Belki sinema değil de TV dizisi tadında. Duygusal bir iddiası da var ama neden başında kafa yorduğu şeyi ana akım bir olguya kurban ediyor? Zira dizilerden ve daha düşük bütçeli yapımlardan tanıyabileceğimiz oyuncularla ‘yakışıklı erkek’ ve ‘güzel kadın’ olgusunu belki bilinçli olmadan ama bir şekilde yıkıyor. Dahası mekân seçimi bile (Berlin) farklı bir tat aradığının işareti. Ama hem konu, hem oyuncu, hem devamlılık (konunun gidişatı açısından) hem de niyet bakımından epey bocalıyor. Sanki ilk filminde aklında olanları tam olarak toparlayamamış izlenimi yaratıyor.

Sanatçıların ölünce kıymetlenen hayatlarına ve eserlerine olan ilgiyi, ortalama bir düzeyde yakalıyor.

Başta yakaladığı konuyu farklı bir amaç için heba ediyor.

ORJİNAL ADI Posthumous

YÖNETMEN Lulu Wang

OYUNCULAR Jack Huston,

Brit Marling, Tom Schilling,

Lambert Wilson, Nikolai Kinski

YAPIM 2014 ABD

SÜRE 94 dk.

DAĞITIM Bir Film

FİLM
SİNEMATOGRAFİK
ANLAMDA KENDİ
ÇAPINDA BİR
MÜTEVAZILIĞA
SAHİP. BELKİ
SİNEMA DEĞİL DE
TV DİZİSİ
TADINDA.

TEHLİKEYLE FLÖRT

YÖNETMEN Murat Şenöy

UYUNCULAR Ozan Kotra,

Çağatay Kehribar, Mehmet Hakan

Çağlar, Mete Horozoğlu,

Fuat Güner

YAPIM 2015 Türkiye

SÜRE 95 dk.

DAĞITIM Mars (Limon)

FLÖRT, ROCK YILDIZI
OLMAK İÇİN HER ŞEYİ
GÖZE ALAN İDEALİST
İNSANLARDAN
OLUŞUYOR OLABİLİR
HAKİKATEN. AMA FİLM,
“BİR DE FİLMİMİZ
OLSUN, ANI OLUR”
DER GİBİ BAKIYOR.

BERTOLT BRECHT’İN BİLİNER CÜMLESİ, 1931’DE GEORG WILHELM PABST TARAFINDAN BEAZPERDEYE DE uyarlanan “3 Kuruşluk Opera”da (Die 3 Groschen-Oper) geçer: “Bir banka soymak, bir banka açmanın yanında nedir ki?” Brecht’e gönderme yapsın yapmasın, dünyanın her ülkesinde ‘iyi’ bir amaç için sinemasal soygunlar yapıldı, bu soygunlardan bankalar da büyük nasip aldı.

Suç filmlerinden naif komedilere bizde de çok banka soygunu filmi yapıldı, hayatta kalmak için başka çaresi olmayanlar tarafından. Hasta, borçlu, ihtiyaç sahibi kahramanların hakkı da çoğunlukla seyirci tarafından ‘helal’ edildi. Soruyu Brecht gibi sormaya gerek yok, popüler filmlerin soygunculuğunun sınıfsal karakterini görmek için.

“Tehlikeyle Flört” böyle tartışmalara karışmıyor; o kadar ki, kahramanları banka soymanın felsefesiyle ilgilenmediklerini filmde de açıkça söylüyor. Banka soymaya filmin duyduğu ihtiyaç, ölüm kalım meselelerine bağlanmıyor. Onun yerine, kahramanlarının hayallerini koyuyor. Olaylar üç müzisyen arkadaşın çaldıkları düğünden kovulmasıyla başlar. Flört, bir türlü tutmayan, kimsenin dinlemediği gruplarının adıdır. O akşam, üstleri başları dağınık, birinin gözü mor dolaşırken ‘böyle olmayacağına’ bu olay üzerine karar verirler. Bütün mahallenin, yaşı hafiften geçmeye başlamış bu rock’çularla suratlarına baka baka alay ettiğine dair bol bol örnekle bu çaresizlik pekişir. Aileleri zaten desteğini çekmiş, yine de kalacak yerleri, önlerinde yemekleri vardır. Müziklerini ise kendileri dışında kimse sevmez. Bu durumda, çok da mantığı zorlamaya gerek kalmaz: Yaptıkları müziği duyurmak için albüm yapmaları gerekir. Ama plak şirketleri onlara albüm yapmak istemez. Ancak parasını verirlerse

yaptırabileceklerdir. Verecek paraları yoktur. Öyleyse, müziklerini dinleyicilerine ulaştırmanın tek yolu, banka soygunudur. Gerisi zaten yarı masal havasında gider de, saçlı sakallı adamlardan ne kadar masal perisi olursa. Soygun sırasında beceriksizlikler, şans eseri bulunan çanta, onun içindeki tesadüfi kıymetli evrak, milyonlarca benzeri yapılmış şarkıları dinlemek gibidir biraz.

Flört grubu bir şarkısının nakaratında defalarca der ki: “Lan oğlum böyle olmaz.”

“Tehlikeyle Flört” için olumlu ve olumsuz birçok şey söylenebilir, kimi yerleri komik, kimi yerleri özensiz gelebilir ama esasen şöyle bir sıkıntı var: Film boyunca kendi müziklerini yapmakta ısrar eden ve piyasanın dayatmalarını kabul etmeyen bir grubu izlediğimiz halde, filmin kendisi hiç özgünlük ve bağımsızlık

peşinde olmaya çalışmaz. Filmde dalga geçmek için klibiyle görünen “Öp Beni” şarkısı neyse, sinemadaki piyasa işi espriler de öyle işliyor. Bol küfür, yanlış anlama, en saçma tercihi yapma ilk akla gelenler. Sonunun sevgiliyle, aileyle arayı düzeltmeye, meşhur rock’çu olup yırtmaya varması ne kadar sürprizse film de o kadar sürprizli.

Flört, rock yıldızı olmak için her şeyi göze alan idealist insanlardan oluşuyor olabilir hakikaten. Ama film, “bir de filmimiz olsun, anı olur” der gibi bakıyor. Filmdeki grubun yaptığı müzikte bir idealizm olduğu iddiası kendilerine ait, çünkü yer yer müziklerinin sevilmediği, nefret edildiği, anlaşılmadığı gibi çelişkili ifadeleri var. Tutarsızlığın pek yaygın ve olağan sayıldığı günlerde olabiliriz de, yine de “Ben hippyim, silah tutamam” demekle silahlı

soyguna karar vermek arasındaki geçiş hızı, saç baş dağıtır.

Flört elemanları Ozan Kotra, Çağatay Kehribar, Mehmet Hakan Çağlar hiç fena değiller, hatta üstlerine düşeni gayet iyi yapmışlar. Ezel Akay, Mete Horozoğlu gibi isimlerin Hollywood suç komedilerinden çıkma hallerinin renk kattığı bir gerçek. Ama bir isimden özellikle bahsetmek gerek, rock üçlülerinin en efsanelerinden birinden, MFÖ’den Fuat Güner. Güner, bankası soyulan, mafya babası kılıklı, badem bııklı iş adamı rolünde döktürüyor.

Sevmesi bu kadar zor kahramanlara banka soydurmak, büyük cesaret.

Ama bu bilinçli bir tercih değil gibi duruyor.

**EZEL AKAY, METE
HORZOĞLU GİBİ
İSİMLERİN HOLLYWOOD
SUÇ KOMEDİLERİNDEN
ÇIKMA HALLERİNİN
RENK KATTIĞI KESİN.
MFÖ’DEN FUAT GÜNER
İSE İŞ ADAMI ROLÜNDE
DÖKTÜRÜYOR.**

YOLUNDA A.Ş.: ÇİĞCİN BAĞLARI HİKAYESİ

YÖNETMEN Emre Budak
UYUNCULAR Erdağ Yenel,

İbrahim Aymergen, Emre Budak,
Burcu Akpınar, Cezmi Baskın

YAPIM 2015 Türkiye

SÜRE 107 dk.

DAĞITIM Chantier (Han Yapım)

**KAMERA ANKARA
SEMALARINDA
TURLADIKTAN SONRA ÇİĞCİN
BAĞLARI'NA KONUŞLANIYOR
VE MACERA BAŞLIYOR.**

ADINA 'ANGARA STYLE' DENEN VE ŞARKILAR MARİFETİYLE PAVYONLARDAN TAŞARAK KENDİNİ BEYAZ TÜRKLER'E sevdirmeyi başaran bu underground kültür, TV dizilerinin ardından beyazperdeye misafir oluyor. Bu film, dramın ağır bastığı, şarkılarla ve özgün jargonla ilerleyen, sürekli 'terso' yaşamaya mahkûm edilmiş bir mahallenin öyküsü. Mizah ise hayatla mücadeledeki farklı mağlubiyete hınzırca başkaldırıda saklı...

Kamera Ankara semalarında turladıktan sonra Çiğcin Bağları'na konuşlanıyor ve macera başlıyor. Gecekonduların bir bölümü kentsel dönüşüm projesiyle yıkılmış ve 15 katlı apartmanlar dikilmiş. Evlerini kaybedenler üste para ödemek kaydıyla daire sahibi olmuş ama, ne manen, ne maddeten mutlu. Taksitleri ödeyebilmek şöyle dursun aidata para yetiştiremediklerinden asansör çalışmıyor, apartman otomatığı yanmıyor. Gecekondu bahçesinde her türlü işini halletmeye alışmış kadınlar koca blokların önünde yaktıkları odun ateşinde salça hazırlıyor, merdiven aralığında

paça kaynatıyor. Hep böyle gidecek değil ya; mahalleyi vuracak ikinci ve son kentsel dönüşüm öncesi üç kafadar, yoksulları ezdirmeyecek bir yol arayışına giriyor...

Başbakan yardımcısının ancak seçimden sonra açıklayabileceğini duyurduğu Ankara'yı parselleme sorunsalına ilişkin bir hikaye bu. Senaryo politikaya direkt bulaşmasa da mahallenin etinden, sütünden sonuna dek yararlanmaya yeltenmiş müteahhidin namazında, niyazında gözükmesi ve "Biz emanetçiyiz, bizim olan bir şey yok" gibi cümleler sarf etmesi, lafi tahmin edilen mecraya kolaylıkla post alıyor.

Yeşilçam tarafından defalarca kullanılmış böyle bir konuya karşın Çiğcin yaşantısından kesitler, Ankara'nın gece dünyası gibi ilginç malzeme yardımıyla sıkılmadan izleniyor film.

Sinemanın gündemine bir türlü oturamamış Ankara'dan cesur proje.

Zenginlerin aşırı karikatürize edildiği sahneler gereksiz.

EZAN

YÖNETMEN Fuat Yılmaz
UYUNCULAR Osman B. Keser,
Yeliz Yeşil, Şahin Özden
YAPIM 2015 Türkiye
SÜRE 85 dk.
DAĞITIM MC Film
(BYFY Prodüksiyon)

İLERİDE BİR
'KÜLT KORKU' FİLMİNE
DÖNÜŞÜR MÜ BİLİNMEZ
AMA ŞU ANDA AKILLARA
ZARAR OLDUĞU BİR GERÇEK.

SON DÖNEM 'YERLİ' KORKU FİMLERİ FURYASININ EN NADİDE PARÇALARINDAN BİRİ OLABİLİR "EZAN". AMA ADININ yarattığı illüzyona aldanmamak lazım. Sonuçta film boyunca birkaç kere duyulan ezanın hikayeyle hiçbir bağı-bağlantısı yok. Baştan aşağıya o kadar pespaye ve özensiz ki, ne tonlamada ne ışıpta ne de seste bir ayar tutturulabilmiş değil. En basitinden bir öğrenci filmi bile bu kadar savruk olamazdı herhâlde. Bu açıdan furyanın en geri ve en kaba filmi koşusunda ipi önde göğüsleyebilir. Dönemin konjonktürel yapısı nedeniyle olsa gerek yönetmen-senarist ne verirse gider tavrını o kadar kör parmağım gözüne savurmuş ki, filminden kopuşunuz daha ilk sahnedeki teknik yetersizlikten dolayı gerçekleşiyor. Dolayısıyla filmin her tarafından dökülen sakil yapı, bir süre sonra sizi korkutmaktan ziyade güldürüyor.

Filmin ana karakteri Ali, son derece maço ve ilk sahneden de anlayabileceğimiz gibi uyumsuz bir tip. Bu yüzden ne arkadaşlarıyla ne de eşiyle doğru düzgün bir iletişim kuramıyor. Bir akşam,

en yakın arkadaşı Cengiz'le sarhoş ayrıldıkları bardan eve dönerken, çiçekçi bir kızın ölümüne sebep oluyorlar. Çocuğu orada bırakarak kaçan ikiliye çiçekçi kadınların yaptığı karabüyü musallat oluyor ve peşlerini bırakmıyor. Fakat film ilerledikçe anlıyoruz ki mesele ikilinin 'inançsızlığından' kaynaklanıyor. İnanç vurgusu ezan sesi ve camideki zikir ayiniyle iyice katmerleniyor ve Ali giderek gördüğü halüsinasyonların esiri haline geliyor. Finalde 'son derece yaratıcı bir üslupla' her şeyin aslında bir kabustan ibaret olduğunu, Ali'nin önce camiye sonra da annesinin mezarına giderek tüm bu yaşananlardan arındığını hatta ödüllendirildiğini görüyoruz. İleride bir "kült korku" filmine dönüşür mü bilinmez ama şu anda akıllara zarar olduğu bir gerçek.

Filmin bir yerinde karşımıza çıkan küçük yaratıklar "Star Wars"taki Ewok'ları animatıyor ve güldürüyor.

Adından başlayarak sesi, kurgusu, görüntüsü ve oyunculukları...

KARLAR KRALİÇESİ 2

★★★★
ORJİNAL ADI Snezhnaya Koroleva
2. Snezhnyy Korol
(The Snow Queen 2)

YÖNETMEN Aleksey Tsitsilin

SESLENDİRENLER Anna

Shurochkina, Ivan Okhlobystin,
Anna Khilkevich

YAPIM 2014 Rusya **SÜRE** 78 dk.

DAĞITIM Mars (Medyavizyon)

**BİR NEV'İ "DÖVÜŞ
KULÜBÜ" NÜN
'ÇOCUK VERSİYONU'
OLAN FİLM, İLK BÖLÜMÜN
BİTTİĞİ YERDEN BAŞLIYOR.**

HERHALDE SİPARİŞ EDİP "BİZİM AHVALİ ANIMASYON DİLİNE
TERCÜME ETSENİZ" DESEK ANCAK BÖYLE BİR FİLMLE
karşılaştık! Sağ olsunlar; kendiliklerinden
yapıvermişler. Bir nev'i "Dövüş
Kulübü" nün (Fight Club) 'çocuk versiyonu'
diyebileceğimiz "Karlari Kralicesi 2", ilk filmin
bittiği yerden, Karlari Kralicesi'nin, 'trol' Orm ve
dostlarınca yok edilişinden sonra başlıyor.

Ülkesinde huzur içinde yaşayan Orm,
madende çalışmakta, babaannesiyile kıt kanaat
geçinmektedir. Kredi borçları birikip eve ipotek
gelince hırslanarak madenden daha çok taş
çıkarmaya kalkıştığı bir gün, madeni haşat eder.
Üstüne bir şövalyeyle ağır dalaşına girdiğini
öğrenen patronu, Orm'u kovar. İmdatına,
prenses Maribel'le evlenecek şövalyenin
seçileceği turnuva çıkar. Böylece prensesle
evlenip babaannesini de eskiden kovulduğu o
sarayda yaşatabilecektir. Babaannesinin
mutfağından yürüttükleriyle yaptığı derme çatma
şövalye kostümüyle turnuvaya katılır; gözünü de
karartıp kendine verdiği sözü unutarak yalan

söyler: Karlari Kralicesi'ni kendisinin öldürdüğü
palavrasını atar. Bu esnada Kuzey Rüzgarı,
prensesi kaçırınca 'işte sana fırsat' denir; 'yalan
söylemediğini ispatla, prensesi kurtar'. Maribel'e
talip olan diğer şövalyeyle birlikte yola çıkılır;
artık kim kurtarırsa! 'Trol' Orm için asıl savaş ve
kahramanlık şimdi başlayacaktır. Karlari Kralicesi
için çalışan bir cüce olarak anılmaktansa gerçek
bir kahraman olma fırsatı!

"Yüzüklerin Efendisi"nde, Sam'in Kıyamet
Çatlakları'na güç yüzüğünü bırakma ânındaki
mücadelesi gibi Orm da kendine karşı bir
mücadele verecektir. Yapması gereken; 'sözde
itibar' kazanmak için söylediği yalanlardan
vazgeçmek ve sonucu ne olursa olsun yalnızca
doğru söylemektir. Allah her trol'e böyle hayırlı
son nasip etsin!

Farklı renk ve tarzlarla oluşturulan mekan
tasarımları etkileyici.

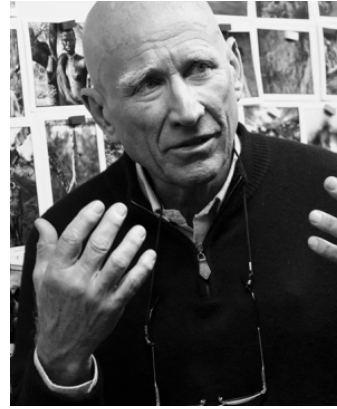
Hem anlatım hem de ses açısından gürültücü bir film.

AŞKÎ BULUNCA

TEHLİKEYLE FLÖRT

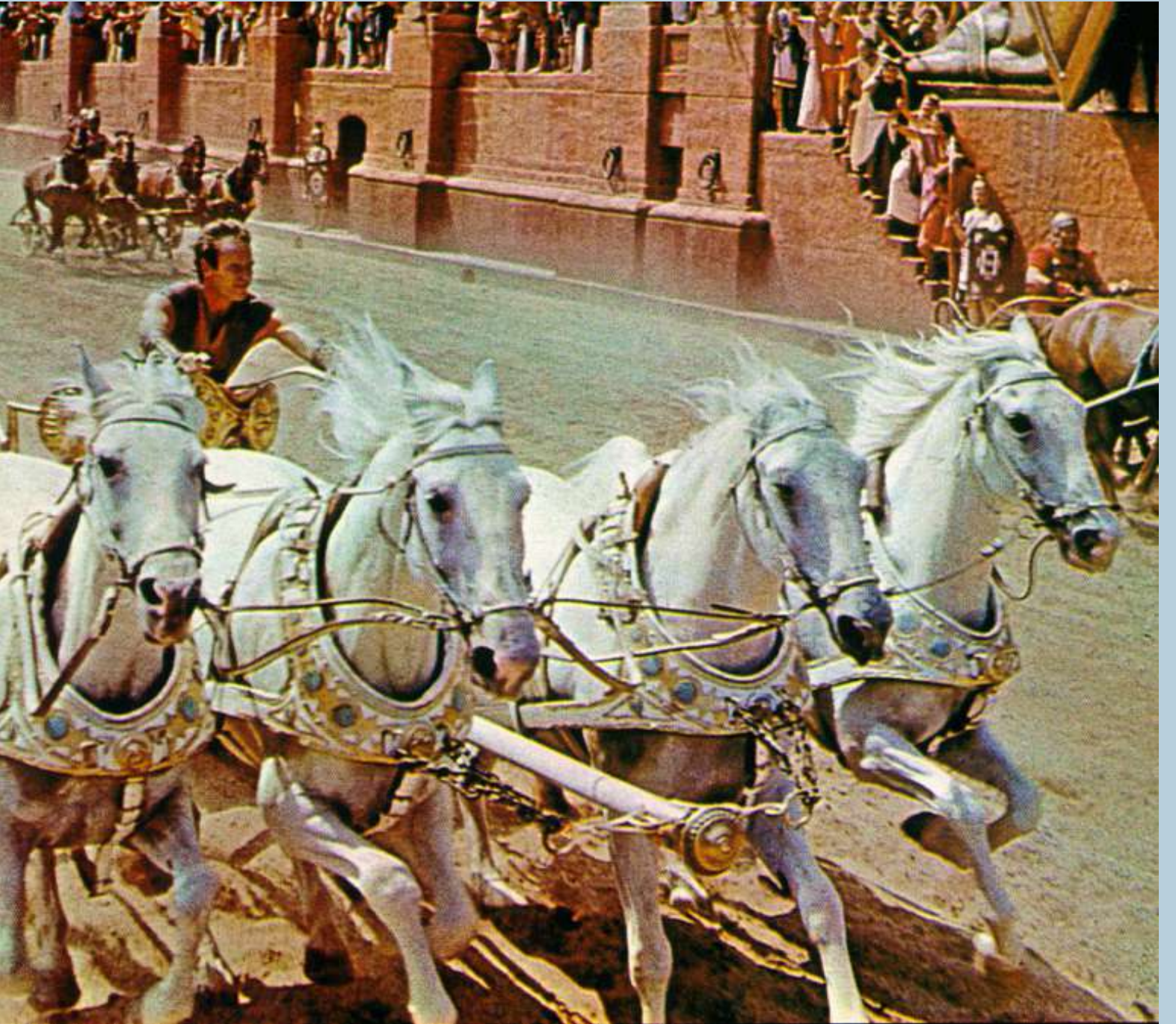
TOPRAĞIN TUZU

YENİLMEZLER: ULTRON ÇAĞI

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
AŞKÎ BULUNCA / POSTHUMOUS				★★★★	★★		
EZAN	★						
KARLAR KRALİÇESİ 2 / SNEZHAYA KOROLEVA 2: SNEZHNYI KOROL							
TEHLİKEYLE FLÖRT		★★		★★★★	★★	★★	
TOPRAĞIN TUZU / THE SALT OF THE EARTH							
YENİLMEZLER: ULTRON ÇAĞI / AVENGERS: AGE OF ULTRON	★★			★★★★	★★	★★	
YOLUNDA A.Ş.: ÇİNÇİN BAĞLARI HİKAYESİ							
ANNIE		★★					
CAKE					★★		★★★★
CITIZENFOUR			★★★★	★★★★★	★★★★★	★★★★★	★★★★
DÖNÜM NOKTASI / THE HUMBLING	★★★★			★★★★	★★★★		
EKSİK			★★	★★★★	★★★★		★★
GECE YARISI SOKAKTA TEK BAŞINA BİR KIZ		★★★★			★★★★		
İNTİKAM KAPANI / EVERLY	★★	★★		★★	★	★★	
KARA DENİZ / BLACK SEA		★★	★★	★★			
KENDİNOL	★						
LİMONATA				★★★★	★★	★★★★	
SEBAHAT & MELAHAT	★						
SENDEN BANA KALAN	★★	★★		★★			
TEK AŞKIM / THE ONE I LOVE	★★★★			★★★★			
BANA MASAL ANLATMA		★★★★		★★		★★★★	
CHARLIE COUNTRYMAN'IN GEREKLİ ÖLÜMÜ				★★★★			
DABBE: ZEHR-İ CİN	★		★	★★			
KIRLI PARA / THE DROP	★★		★★	★★★★	★★★★		
MONAKO PRENSESİ GRACE / GRACE OF MONACO	★★	★★★★		★★	★★	★★	★★

'SİNEMA PERİSİ' MARIA'NIN ROMANI

Şilili yazar **Hernán Rivera Letelier** imzalı **“Film Anlatıcısı Kız”**, yoksul bir madenci kasabasında yaşayan küçük **Maria Margarita**’nın, nam-ı diğer **‘Sinema Perisi’**nin hoş ve hüzünlü öyküsünü getiriyor karşımıza. Minik bir kızdan bir film dinlemek kadar **güzel** bir roman...

BERNHARD SINKEL’İN 1993 YAPIMI “FİLM ANLATICISI” (DER KINDERZÄHLER) FİLMİNİ SEYREDENLER, ANIMSAYANLAR VARDIR MUHAKKAK. BAŞROLDE ARMIN MUELLER-STAHN’IN OLDUĞU BU UNUTULMAZ ‘sinema sinemaya bakıyor’ örneği, orta yaşlı bir adamın büyükbabasıyla ilgili anıları üzerinden akar. Profesyonel bir sanatçı olan büyükbaba, Apollo Lichtspiele sinemasında film anlatıcısı ve kemancı olarak uzun yıllar çalışmış, ancak sinemanın sese kavuşmasıyla işini kaybetmiştir. Sinemanın büyüsunü, hüzünlü bir anlatımla duyumsatır “Film Anlatıcısı”.

Şilili yazar Hernán Rivera Letelier’in “Film Anlatıcısı Kız” adlı, Süleyman Doğru çevirisiyle Doğan Kitap’tan çıkan 96 sayfalık harika kitabı da benzer bir iş yapan küçük Maria Margarita’yla tanıştırıyor bizi. Şili’nin yoksul bir madenci kasabasında, iş kazası nedeniyle tekerlekli sandalyeye mahkum ucuz şarapçı babası ve dört erkek kardeşiyle yaşayan 11 yaşındaki sinema tutkunu Maria, babasının düzenlediği aile içi yarışmayı kazanarak evin film anlatıcısı olur. Hepsinin sinemaya gidebilecekleri kadar paraları yoktur çünkü. Genç annesi evi terk edip gitmiş olan Maria, seyrettiği filmleri öyle güzel anlatır, öyle ‘gerçekçi’ canlandırır ki kısa sürede konu komşu da onu dinlemeye ve ‘seyretmeye’ gelir. Küçük bahşişler karşılığı başladığı bu uğraşından bir süre sonra para da kazanmaya başlayacaktır. Fakat, kimi talihsizlikler de ailenin peşini bırakmaz. Kasabaya ilk televizyonun gelişi ise her şeyin sonu olacaktır.

“Film Anlatıcısı Kız”, son derece hoş, sempatik, bir o kadar da hüzün verici bir roman. Kendisi de madencilikten gelen Hernán Rivera Letelier, küçük bir kızın sinema sevdasını, çok etkili dokunuşlarla aktarmış.

Yan sayfada bir kare gördüğünüz William Wyler filmi “Ben-Hur” (1959), Maria’nın ‘profesyonelliğe’ geçiş filmi olarak yer alıyor kitapta. Meksika filmleri ya da Hollywood yapımları, western örnekleri ya da romantik öyküler, hiç fark etmiyor küçük kız için. Fakat kimi sorunlar da çıkmıyor değil tabii ki. Filmlerin kopması, yaşlı ayyaş makinistin sızıp kalması, bu sorunlar listesinde ilk sıraları alıyor. “Aynı şekilde, sıklıkla rastlanan bir diğer durum, Topal Filmci lakaplı makinistin -özellikle içkiyi fazla kaçırdığı durumlarda- bobinleri karıştırıp filmin sonunu daha ortasında seyrettirmesiydi. Ya da başını sonunda. Ya da ortasını başında.”

Ünlü yıldızları taklit ederek, adını ‘meslek icabı’ değiştirip Hada Delcine, yani ‘Sinema Perisi’ olan Maria’nın ‘sihirli değneği’nin, filmleri kendisinden dinleyenleri alıp büyümlü bir dünyaya götüren ‘sözleri’ olduğunu da söylemeye gerek yok. Pamuk Prenses’in masumiyet edasından Metro Goldwyn Mayer aslanının yırtıcılığına, yalnızca ‘gözlerini kırptırarak’ geçebilen Sinema Perisi’ne kulak verelim en iyisi:

“İzleyicilerimin sayısı gün geçtikçe artıyordu. Bunların arasında ebeveynlerinin sinemaya gitsinler diye para verdiği çocuklar vardı. Ama onlar benim evime gelip küçük bir bağış yapmayı ve paranın geri kalanını şekerlemelere harcamayı tercih ediyorlardı. Film ‘altyazılı’ olduğundaysa, okuma yazma bilmeyen birçok yetişkin, sinemaya gidip hiçbir şey anlamamaktansa, gelip benden dinlemeyi yeğliyordu. Ayrıca şunu da keşfettim ki, bazı insanların bana gelme

sebebi, sinema bileti alacak paraları olmaması değil, gerçekten hoşlarına giden şeyin filmin kendilerine anlatılmasıydı.”

Bir keresinde, seyretmediği bir filmi de -hiç kimseye hissettirmeden- anlatma becerisini gösteren Maria’nın öyküsünü anlatan “Film Anlatıcısı Kız”, tüm sinemaseverlere, tüm edebiyatseverlere öneririm. Minik bir kızdan ‘film dinlemek’ kadar güzel bir roman. Unutmayın... Bir filmi anlatmak, bir rüyayı anlatmak gibi bir şeydir.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

ÇILGIN MAKS

Post-apokaliptik (kıyamet sonrası) filmlere modern bir dokunuş, **çağdaş aksiyon** türüne devrimci bir geçiş ve **Mel Gibson'ı** dünya çapında şöhrete ulaştıran kült bir yapıt. **George Miller'ın 1979'da** sinemalara bomba gibi düşen, bize ise ancak 1984'ün Kasım ayında ulaşan yapıtı “Çılgın Maks” (**Mad Max**), o dönem çevrilen iki devam filminden sonra, 100 milyon dolara mal olan **4. bölümüyle** de bu ay sinemalara konuk oluyor... Efsaneyi başa sarıp ilk filme dönmenin tam zamanı!

2 015'TE ÇEVİRİLEN SERİNİN 4. FİLMİ “MAD MAX: FURY ROAD”UN FRAGMANLARINDA ‘DAHİ YÖNETMEN’ OLARAK ANILAN GEORGE MILLER’IN BUNDAN TAM 36 YIL ÖNCE ÇEKTİĞİ “ÇILGIN MAKS”, AVUSTRALYA SINEMASINI DÜNYA PAZARINA AÇMAKLA KALMAMIŞ, MEL GIBSON’I YILDIZ HALİNE GETİRMİŞ, HOLLYWOOD AKSİYON sinemasını da derinden etkilemeyi başarmıştı. Miller aslında, Türkiye’de 1980 Mart’ında gösterime giren “Köpek Ve Çocuk: 2024 Yılında Dünya” (A Boy And His Dog, 1975) adlı bilimkurgudan esinlenir “Çılgın Maks”ı hayata geçirirken... Oradaki ‘post-apokaliptik’ dünya tasviri, ıssız ve tedirgin edici atmosfer kafasında “Çılgın Maks”ın yavaş yavaş şekillenmesini sağlar.

Daha film başlar başlamaz bize, çok uzak olmayan, distopik bir geleceğin Avustralya’sını gösterir. Ortaya çıkan enerji sıkıntısı, kamu düzenini de altüst etmiştir. Sıradan halk, elindekiyle merkezden uzak bölgelerde yaşamını iyi kötü sürdürürken, motosikletli çeteler özellikle otobanlarda dehşet saçmakta, insanlara saldırıp hunharca öldürmektedir. Bunlara karşı ise Ana Güç Devriyesi adı altında, hemen her türlü yetkiye sahip bir polis gücü oluşturulmuştur. Maks da (Mel Gibson) bu devriyelerden biridir.

Otobandaki şiddetten bıkan, daha doğrusu çetelerle uğraştıkça ve şiddete başvurdukça giderek onlardan biri haline dönüştüğünü

düşünen Maks, artık bu görevden uzaklaşıp dinlenmek ister. Ancak motosiklet çetesi karısı ve çocuğuna musallat olup, bir polisi de yakınca Maks harekete geçer.

Anarşist bir dünyanın tasvir edildiği filmin durduğu yer elbette ‘anarşizm’den taraf değildir. Motosikletli çetenin yanı sıra, polisin de ‘anarşist’ olduğu bu yakın gelecek, ‘karşılıklı şiddet’in hüküm sürdüğü bir distopyadır. İnsanoğlunun ne türden bir yıkım yaşadığını, neden dünyanın bu hale geldiğini açıklama gereği duymaz film.

Ancak polis karakolunun dahi yıkılmış bir harabenin içinde olduğunu gördüğümüzde, bir süre önce ‘fena bir şeyler’in yaşandığını tahmin edebiliriz. Açılış sahnesi de bu düşüncüyü doğrular: Yol kenarındaki bir tabelada ‘Bu yıl 57 kişi öldü’ yazmaktadır.

Bu filmde önce iki TV filminde ve “Summer City” adlı vasat bir gerilimde rol alan Mel Gibson, 23 yaşında en taze haliyle boy gösterdiği “Çılgın Maks”la bir anda zirveye yükselir. Mavi gözleri, yakışıklılığı ve sağlam fizikliğiyle sinema için bulunmaz nimettir adeta. Finale doğru giydiği komple siyah deri kıyafetiyle bir ‘fetiş’e dönüşürken, motosikletlileri tek tek haklayarak da ‘kahramanlaşır’.

“Çılgın Maks” aynı zamanda bir ‘yol filmi’dir. Aksiyon sahnelerinin tamamının otobanda geçmesi, günümüz filmlerinden hiçbir eksiği

olmayan arabalı-motosikletli takip sahneleriyle hem öncü hem de devrimcidir. Sahneler arasındaki geçişler, kurguda yakalanan hız ve ritm, kesmeler, kamera açıları o güne dek bilinen bütün 'aksiyon filmi klişeleri'ni altüst eder. Nitekim daha film başlar başlamaz, karakterler tanıtılmadan, konuya girilmeden baş döndürücü bir aksiyon sahnesi izleriz. Seyirciyi daha ilk dakikalarda kendine sımsıkı bağlar "Çılgın Maks"...

Bilhassa finale doğru gelen takip sahnelerindeki kurgu, yıllar sonra "Hızlı Ve Öfkeli" (Fast & Furious) serisinde göreceğimiz saniyelik çekimlerin müthiş dizilimini gözler önüne serer. Böylelikle 'hız tutkusu' da beyazperdede yeni bir boyut ve anlatım şekli kazanmıştır.

Bu ilk filmin muazzam başarısı devam filmlerine yol açar. 1981'de "Savaşçı" (Mad Max 2) çevrilir. Tuhaftır, dağıtım sorunundan ötürü Türkiye'de 1983 Mart'ında önce bu ikinci film gösterime girer. İlk film ise 1984 Kasım'ında seyirciye ulaşır.

1985 yapımı "Mad Max Beyond Thunderdome" ise ilk iki filme göre biraz zayıf bulunsa da, Tina Turner'ın varlığı ve hikayeyi devam ettirmesiyle dikkat çeker.

Bu seri, aynı zamanda sinemanın 1980'leri ve sonrasını öngörüsüdür. İki kutuba ayrılmış dünyada yaşananlar, petrol

savaşlarının nelere yol açabileceği, toplumsal bölünmenin ve belirsizliğin yarattığı kaos, 1979'dan günümüze yaşadıklarımızın kahve falıdır adeta.

1988'de "Zor Ölüm"le (Die Hard) bir aşama daha atlayıp bugünkü hızına ulaşan aksiyon türüne daha 1979'da taze kan aşıl原因an "Çılgın Maks", bir yanıyla 'ailesine zarar verilen babanın intikamı' hikayelerine de dahil edilebilir. 1970'ler boyunca örneğin "Köpekler" (Straw Dogs) ya da "Yara" (Death Wish) gibi filmlerde görülen bu tarz 'şiddet aracılığıyla intikam alma' öykülerinin yeni nesil ayağıdır "Mad Max"...

Kendinden sonra gelen pek çok filme ve Hollywood'a esin kaynağı olduğunu söylemiştik. Belki uzak bir çağrışım gibi gelebilir ancak final bölümünde, Maks'ın motosiklet çetesinden Johnny'yi ayağından bir araca kelepçelemesi, depodan benzin akarken kurduğu düzenekle beraber onu oracıkta bırakması ve arkasını dönüp gitmeden önce eline bir demir testere verip "Bu özel bir çelik kelepçe. Bu testereyle kelepçeyi ancak 10 dakikada kesebilirsin. Ayak bileğini ise 5 dakikada!" demesi, meşhur "Testere" (Saw) filmini akla getirir.

Mel Gibson'ın rol almadığı 2015 yapımı 4. filmi belki bir 'yeniden çevrim' olarak izlemek en doğrusu. Ama türü seviyorsanız, ilk üç filmi bir kez daha arka arkaya izlemek gibisi yok!

WIM WENDERS ÜZERİNDE GÖKYÜZÜ

Hem kendi kuşağını hem de kendinden sonraki kuşakları sinemasıyla etkileyen ve her daim anlatmak istediğini estetik bir kadrja sığdırabilen Wim Wenders'in sinemasına son filmi "Toprağın Tuzu"nun (**The Salt of the Earth**) vizyona girmesi vesilesiyle daha yakından baktık.

WENDERS'IN SINEMAYLA TANIŞMASI 60'LI YILLARIN SONUNA DENK GELİR. YÖNETMENİN YENİ ALMAN SINEMASI'NDAN ETKİLENMESİ, SINEMA KARIYERİNİN BAŞLANGICI OLMASININ YANINDA KENDİ ETKİLENDİĞİ

akımın içerisinde bir yer sahibi olmasının da aracı olur. Wenders bu ilk sinemayla tanışma döneminden önce hem tıp hem de felsefe eğitimini yarıda bırakır. Sinema öğrenme hevesiyle gittiği Fransa'da ona rehber olacak Nicholas Ray, Yasujiro Ozu gibi yönetmenlerin filmlerini görür, başvurduğu sinema okuluna kabul edilmez ama Fransa'daki Sinematek ona sinemanın büyüğü dünyasının kapılarını açmıştır bile.

Almanya'ya dönüp Münih'teki sinema okulunu kazandıktan sonra önce çektiği kısa filmler daha sonra da ilk uzun metrajı sayabileceğimiz "Summer in the City" uzun sürecek yönetmenlik deneyiminin ilk adımları olur. Peter Handke'in aynı adlı romanından uyarladığı "Kalecinin Penaltı Anındaki Endişesi" (Die Angst Des Tormanns Beim Elfmeter, 1972) yönetmenin ikinci filmi olduğu gibi aynı zamanda ileride de edebiyattan beslenecek bir sinemacı olacağının habercisi olur.

Wenders'in en çok kendini tekrar eden tematiği yola düşen kahramanlardır. Bu yolculuk hem içsel hem de dışsal bir yolculuğu imlerken sinema tarihiyle gündelik tarih arasında bir harita çıkarır. Wenders'in yol filmi üçlemesinin ilk ayağı olan "Alis Kentlerde"de (Alice in den Städten, 1974) röportaj yapmak için gittiği Amerika'da istediği röportajı yapamadığı gibi her şeyi sorguladıktan sonra artık çareyi evine dönmekte bulan gazeteci Philip'in hikayesi

anlatılır. Ülkesine dönmeye karar verse de uçağın ertesi gün olması ve aynı anda havaalanında İngilizce bilmeyen bir kadına yardım etmesi Philip'i başka bir noktaya sürükler. Hiç tanımadığı bu kadın Philip'e kızı Alice'i emanet edip ortadan kaybolmuştur. Philip'in Alice ile birlikte onun büyükannesini bulmak için çıktığı yolculuk bir kader ortaklığına dönüşür. Wenders bu filmle birlikte Amerika'ya ayak basar ve ilk kez çekimlerini Amerika'da gerçekleştirir.

Wenders'in yol filmleri üçlemesinin ikincisi olan ve diğer iki filmin aksine renkli çekilen "Yanlış Hareket" (Falsche Bewegung, 1975) yazar olma amacı ile yollara düşen Wilhelm'in hikayesini anlatır. Üçlemenin son filmi ise 1976 tarihli "Zamanın Akışında"dır (Im Lauf der Zeit). "Zamanın Akışında" da birbirinden çok farklı iki insan olan Bruno ve Robert üçlemenin diğer filmlerinde olduğu gibi sürekli yoldadır. Az konuşmalar da kendilerini, hayatı, kadınları sorgulamayı ihmal etmezler. Yol üçlemesindeki temel durum karakterlerin kendi içerisindeki bulunduğu durumu, konumu, kimliği sorgularken, çelişkilerinin yolda karşılaştığı karakterlerle çarpışarak kendisinin bile farkında olmadığı bilinçdışı duyguların dışavurumunu sağlaması olarak göze çarpar. Arayış için yola dökülen bu karakterler sanki iyileşmek için yolda karşılaştıkları insanları beklemişlerdir.

"Amerikalı Arkadaşım" (The American Friend, 1977) ise yol filmlerinden kendine özgü bir siyahlıkla ayrılır. Yönetmenin filmografisi içerisinde geriden gelse de çok özel bir anlamı bulunan film ölmek üzere olan

bir adamın kiralık katile dönüşmesiyle ilerler. Bir yandan Joseph'in hastalığı bir yandan da o'na ölümler esnasında eşlik eden Ripley aynı gizemin parçasıdır aslında. Bu gizem seyircinin sonuna kadar takip edeceği bir sırı beslenir.

TEKRAR YOL HİKAYELERİNE DÖNERSEK EN ESASLI OLANLARDAN BİRİ "PARİS TEXAS" TIR (1984). WENDERS'A CANNES FİLM FESTİVALI'NDE ALTIN PALMİYE KAZANDIRAN "PARİS TEXAS" ANA KARAKTERİ TRAVIS'İN YOLCULUĞUNU

anlatır. Travis'in sabırla izlediğimiz ve uzun bir süre sessiz akan yolculuğundan sonra aslında dört yıl önce ortadan kaybolduğunu anlarız. El yordamıyla dört yıl sonrasına alışmaya çalışır daha sonra ise karısını aramak için çıktığı yolculuk hem bir aile dramı hem de yönetmene özgü bir sarılıkla birleşir. Nastassja Kinski'nin de rol aldığı film yönetmenin her daim birlikte çalıştığı görüntü yönetmeni Robby Müller'in ortaya çıkardığı sinematografi ile de büyüler. Artık arayış çöl kadar sarı, hayat kadar gerçek bir biçimde akan fotoğrafların vücut bulduğu bir yerdedir.

"Berlin Üzerinde Gökyüzü" (Der Himmel über Berlin, 1987) ile yönetmen tüm yolculuklarını tek bir kentte Berlin'de birleştirir ve bütün duyguları Berlin kentinde sağlar. Bu kez insanlar yerine melekler başrolde. Melekler Daniel ile Cassiel film boyunca Berlin'i dolandır. İnsanların konuşmalarını dinler ve hayatı yorumlarlar. Daniel melekliğin getirdiği görevler bir yana dünyanın ağırlığını içten hissetmek ister ve trapezci Marion'a aşık olur. Bu kez yolculuk salt bir yola çıkış değil karakterlerle birlikte Alman olma, savaş sonrası arayış psikolojisi

Wenders'ın en çok kendini tekrar eden tematiği yola düşen kahramanlardır.

gibi temel duygulardan da beslenir.

Wenders filmlerinde yol kadar etkili olan bir şey de müzik ve karakterlerin müziğe olan yaklaşımları olur. Kendi de müzisyen olan ve ara ara filmlerinin müziklerine katkıda bulunan Wenders için çoğu filmde müzik hikaye ve karakterle örtüşen bir alan açar. Karakterlerin yol üzerinde rastlayıp uğradıkları konserler de bunu en açık

göstergesi olur. Wenders'ın yabancılaşmış karakterleri müzik eşliğinde kendini yeniden bulur. Kendisi de bir yeni yetme iken 'Amerikan rock'n roll'unun hayatını kurtaran şey' olduğunu söyleyen Wenders için müzik de güvenli bir sığınağa işaret eder.

"Alis Kentlerde" filminde Philip'in radyoda müzik dinlerken çıkan konuşma seslerine öfkesi ve 'şarkıyı bile

dinletmiyorsunuz' isyanı da tam da bu yüzden boşuna değil. Radyodaki sesin müziği ihlal etmesi sığınagın da ihlal edilmesi anlamına geliyor çünkü. Yine "Berlin Üzerinde Gökyüzü"nde de Damion'un aşık olduğu Marion pikaba bir Nick Cave koyar. Filmde çoğu zaman Nick Cave müzikleri Damion'un arzuladığı dünya ağrısı çekme isteğine eşlik eder. Hatta Cave'in bir

ESRAR PERDESİ

TORN CURTAIN (1966)

"Berlin Üzerinde Gökyüzü" ve "Paris Texas" Wim Wenders'in en 'fetiş olmuş' filimleridir...

2015 yapımı "Everything Will Be Fine" ve 1977 yapımı "Amerikalı Arkadaşım"

Wim Wenders 2011'de ünlü dansçı ve koreograf Pina Bausch'un müzik ve danslarıyla bezeli "Pina"yı 3D olarak çeker

performansını da görürüz.

Kült olmuş, sinema tarihi içerisinde yer etmiş filmler çıktıktan sonra sinemanın yeni olanaklarından da geri durmayan Wenders 2011 yılında ünlü dansçı ve koreograf Pina Bausch'un müzik ve danslarıyla bezeli "Pina"yı 3D olarak çeker. 2009 yılında hayatını kaybeden ve Wenders'ın yakın dostlarından biri olan Bausch'a saygı duruşu niteliğinde olan Pina, ünlü yönetmenin kamerasında büyüldü olduğu kadar şiirsel bir yolculuğa dönüşür.

BU YIL BERLİNALE'DE GÖSTERİLEN, JAMES FRANCO'NUN BAŞROLÜNDE OYNADIĞI VE YİNE 3D ÇEKİLMİŞ OLAN "EVERY THING WILL BE FINE" (2015) İŞE HENÜZ GÖRME ŞANSI BULAMADIK AMA SÖYLENTİLER FİLMİN ÇOK BAŞARILI olmadığı yönünde. Yine bir saygı duruşu niteliği taşıyan ve bu hafta geç de olsa vizyona giren 2014 yapımı "Toprağın Tuzu" (The Salt of the Earth) Brezilyalı fotoğraf sanatçısı Sebastiao Salgado'nun hayatı ve fotoğrafları üzerine kurulu.

Salgado'nun oğlu Juliano Salgado'nun Wenders'la birlikte çektiği film bir fotoğrafçının içsel yolculuğuna odaklanmayı tercih ederken hiç unutamayacağınız kareler ardına sıralanıyor. Dalgado'nun hayat hikayesini fotoğraflarıyla harmanlayan bir anlatım üzerinden ilerleyen "Toprağın Tuzu" Etiyopya'dan Brezilya'ya, Kuveyt'ten Rwanda'ya uzanırken Salgado'nun hayatındaki dönüm noktalarının altını çiziyor. Fotoğraflar çoğu zaman çekildikleri coğrafyanın tuzunu taşıyor gibi ağızda acı bir tat bırakıyor.

Yollar, müzik, sineması ve fotoğrafçılığı derken Wenders bugün efsane bir yönetmen. Bu yıl Berlinale'de Yaşam Boyu Onur Ödülü de alan Wenders Esin Kücktepepınar'ın Berlin'de yaptığı ve Hürriyet'te yayımlanan röportajında kendisine verilen ödülü "Ödülü kendime verilmiş gibi hissetmiyorum. Sanırım her ödül ortaya çıkan yapıta verilir, yapana değil. Dolayısıyla '70 yaşına geldim Onur Ödülü'nü de aldım kenara çekileyim' gibi bir duygum yok. Demek ki beğenilen filmler yapmışım, bu ödül onlara. Ama yenileri de beni bekliyor. Daha çekeceğim filmler var" diyerek değerlendiriyor. Sinema tutkusu 60'lardan bugüne eksilmeden gelen Wenders film çekmeye devam etsin hep, bir gün film çekmekten vazgeçip kenara çekilirse de hem belgesel hem de kurmacalarıyla yol gösterici olmaya, etkilemeye devam edecek.

Peşimdeki Şeytan: Korku Sinemasında Yeni Soluk

Bakur, Sansür ve Özgür Sinema

Dünden Bugüne Mad Max

Peter Strickland ve Burgonya Dükü

Paul Thomas Anderson'dan Gizli Kusur

Söyleşi: Margarethe von Trotta

Anısına: Manoel de Oliveira

Portre: John Hughes

+ HEDİYE AFİŞ: PEŞİMDEKİ ŞEYTAN

www.altyazi.net

AYLIK SİNEMA DERGİSİ

Altyazi

MAYIS 2015

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

THE JINX

Henüz geçtiğimiz aylarda **HBO**'da yayınlandığında Amerika'yı karıştıran **"The Jinx"**, Amerika tarihinin en tuhaf **cinayet** şüphelilerinden biri olan **Robert Durst**'ün içinden çıkması çok zor hikayesini anlatıyor. Başrollerden biri, belgeselin yönetmeni **Andrew Jarecki**'ye ait.

HİKAYEYE 2003 YILINDAN BAŞLAMALI. O ZAMANLAR SİNEMADAKİ İLK ADIMINI ATMAK ÜZERE OLAN ANDREW JARECKI, KENDİNE TEMA OLARAK ÜST-ORTA SINIF BİR AMERİKAN AİLESİNİ, FRIEDMAN'LARI SEÇER. FRIEDMAN AİLESİ, DIŞARIDAN BAKINCA SON DERECE SIRADAN, İŞİNDE GÜCÜNDE, ALELADE ÜYELERDEN MÜREKKEP GİBİDİR.

Ta ki ailenin babası ve en genç erkek çocuğu akıl almaz bir suçtan tutuklanıncaya kadar... Andrew Jarecki'nin 2003 yılında çektiği "Canım Babacığım" (Capturing The Friedmans), normal, anormal, sıradan, olağanüstü gibi kemikleşmiş mefhumları bir güzel anlamsızlaştırırken Amerika üzerine de ürkütücü bir tez yazıyordu. Film kısa sürede belgesel tarihinin klasikleri arasında anılır hale geldi; ancak yönetmenin 'rahat durmak bilmeyen' belgeselciliği 2003'te başlayan hikayesini bu kez bambaşka bir damarda, aklımızı almaya talip uzatmalara sürükledi.

Jarecki'nin hikayesini anlatmayı sürdürmeli. Zira yönetmenin tam yedi yıl sonra çektiği ilk kurmacası, şu anki meselemizle doğrudan ilintili. Yönetmen, 2010 yılında "Güzel Günler" (All Good Things) ile çok uzun süredir aklına takılan, çözüme bir türlü kavuşturulamamış bir kayıp, 'muhtemel' cinayet vakasını gerçek kişiliklerin isimlerini değiştirerek anlatmaya karar verdi. Film seyirciyle buluşana kadar her şey olması gerektiği gibi ilerliyordu. Ansızın bir telefon geldi. Hattın öbür ucunda, filmde hikayesi anlatılan cinayetin suçu asla kanıtlanamamış baş şüpheli Robert Durst vardı. Geçtiğimiz aylarda Amerika'da büyük yaygara koparan belgesel-mini seri "The Jinx: The Life And Deaths Of Robert Durst"ü gerçekleştirmenin başlıca fikri bu süreçte doğdu.

"The Jinx", başlangıç noktasını Durst'ün ilk kez şüpheli sandalyesinde oturduğu 1982 yılı olarak belirlemiyor. Kayıt tuşuna çok daha yakın bir tarihte basıyor. Teksas'ın Galveston sahilinde, 2001 yılında, kolsuz ve başsız bir gövde bulunuyor. Vücudun geri kalan parçalarının da aynı sularda yüzdüğünün keşfedilmesi çok uzun sürmüyor. Nihayetinde hem geçmişe hem de geleceğe birçok referans taşıyacak olan bir dava açılıyor. Geçmişte yaşananlar üzerine kimliğini değiştirmek konusunda epey bilgi sahibi olmuş olan Robert Durst yeniden baş şüpheli. Kısa sürede polis tarafından kısıvrak yakalanıyor. Şoklar sarmalı ise her şeyin son kez normal gittiği bu andan sonra başlıyor. Durst, kendisini tanımayanlar tarafından konulan astronomik kefareti, New York'un en zengin ailelerinden birine mensup olmasından mütevellit hemen ödüyor ve kısa sürede kayıplara karışıyor. Böylece Amerikan hukuk tarihinin en acayip davalarından biri açılıyor, kısa sürede birçok eyalet bu büyük oyunda

rol sahibi haline geliyor.

Eğer ki bu davalar hakkında şu saniyeye kadar bilgi sahibi olmadıysanız, mümkünse bütün haber kanallarınızı dikkatli bir şekilde kesin. Zira Andrew Jarecki'nin yeni başyapıtından 'maksimum' dehşeti ve şok olma duygusunu sağabilmek adına Robert Durst davası hakkında hiçbir şey öğrenmemeniz gerekiyor. "The Jinx", 1982'den geçtiğimiz aya kadar yaşananlar hakkında bütün bilgileri sadece altı bölümde, toplamda aşağı yukarı 300 dakikaya tekabül eden bir sürede hızlıca sağlıyor. Ancak belgeselin asıl hikmeti, izleyenini bilgi yağmuruna tutan ve bunu olabilecek en sağlıklı biçimde yapan üslubunda, karmaşık bir olaylar sürecini basitleştiren mükemmel hikaye anlatıcılığında ya da muazzam prodüksiyonunda değil... Bir süre sonra anlattığı davanın öncelikli öznelere bir olmasında, kimi zaman mesafesini yitirmek adına duygularını devreye sokmasında ve izleyeni kallavi bir gazetecilik/belgeselcilik etiği tartışmasına sürükleyecek olan manevralarında.

"Canım Babacığım" ile çoktan keşfettiğimiz üzere, Andrew Jarecki, muazzam bir röportajcı. Karşısına oturan kim olursa olsun, lafı dolandırmadan, -hiç değilse vakit geldiğinde- hiç çekinmeden 'afallatıcı' sorusunu yöneltiveriyor. "The Jinx"te yönetmenin eline çok az belgeselcinin eline geçebilecek bir fırsat geçiyor: Belgeselini yaptığı tartışmalı bir figürü, bir röportajla belgeselin 'başrol oyuncusu' haline getirmek. Jarecki bu fırsatı kaçırmıyor ve suçluluğu/suçsuzluğu noktasında halen su götürür bir tartışması olan Robert Durst'ü konuk sandalyesine oturtuyor. Amerika'nın en zengin ailelerinden birine mensup Robert Durst'ün kişisel tarihi, hem Amerika'nın hem de kapitalizmin tarihiyle paralellikler taşıyor; ancak işin alegorik boyutu belgesel süresince gerçeğin tuhaflığından rol çalmıyor. Jarecki, bir yandan usul usul Durst'ün yaşadıklarını bir de 'şüphelinin' gözünden seyircilere aktarırken diğer yandan Durst'ün kendisine güvenmesini sağlıyor, onunla neredeyse 'yakın' bir ilişki kuruyor ve her soruyu bir satranç hamlesi gibi görmeye başlıyor. Tabii karşısında oturan adamın en az Jarecki kadar iyi bir satranç oyuncusu olduğunu keşfetmek pek de uzun sürmüyor.

Altı saate yaklaşan süresiyle ve bir gerilim filmini aratmayan temposuyla "The Jinx", belki de bir belgesel izleyicisinin hayatında yaşadığı en şok edici deneyimlerinden biri olmaya aday. Geçtiğimiz aylarda Amerika'da başlattığı büyük tartışma, bu iddiamızın net göstergelerinden biri.

D@BBE: ZEHR-İ CİN

★★★★★

YÖNETMEN Hasan Karacadağ
OYUNCULAR Ümit Bülent Dincer,
Nil Günel, Sultan Köroğlu Kılıç,
Emir Özbek, Pelin Acar
YAPIM/SÜRE 2014 Türkiye, 132 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD Türkçe
ŞİRKET Kanal D

KARACADAĞ 'KADINA CİN
MUSALLAT OLUR, HOCA
DA BU CİNİ KOVAR'
ŞABLONUNUN ÖTESİNE
GEÇMİŞ BU SEFER...

HASAN KARACADAĞ'IN 800 BINDEN FAZLA İZLEYİCİYİ SINEMA SALONLARINA ÇEKEREK TÜRK KORKU SINEMASININ EN ÇOK İŞ YAPAN korku filmi ünvanını kazanan bu yedinci korku filmi, bir molla'nın Anadolu'da yaşanmış 'bilinen en korkunç cin vakası'nı tespit ettiğini iddia eden ses kaydı ile açılıyor. Ardından taşrada yeni doğan bir bebeğin annesinden alınarak bir kara büyü ayini ile kurban edilmesini izliyoruz. Daha sonra ise orta yaşlar arifesinde bir çiftin evlerinde yaşanan tekinsiz olaylar ile filmin ana gövdesine geçiliyor.

"D@bbe: Zehr-i Cin" in bu evde geçen pasajları önceki kimi Karacadağ filmlerinden çok farklı değil. Filmin ana gövdesinin en ayrıksı ve başarılı bölümü, "Ruhlar Bölgesi"nden (Insidious) esinlendiği anlaşılan 'öte diyarı' ziyaret sahnesi. Bu arada filmdeki bir kabus sahnesinin de İspanyol filmi "La Novia Ensangrentada"dan (1972) esinlenmiş olduğu hissediliyor.

Filmin ilerleyen bölümlerinde anlatı kentli orta-üst sınıf yaşam alanlarından taşraya döndüğünde ise mekan seçimi/tasarımı ve sanat

yönetimi üzerinden mükemmele yakın mizansenler perdeye gelmesinin yanısıra "Dabbe: Zehr-i Cin" in oldukça sağlam altyapıya sahip bir öykü içerdiği açığa çıkıyor.

Karacadağ, kendi başlattığı İslami motifli korku filmlerinin yıllar içinde başka ellerde giderek basmakalıplaşan anlatı yönelimini "D@bbe: Zehr-i Cin" de radikal biçimde dönüştürmüş, 'kadına cin musallat olur, hoca da bu cini kovar' şablonunun ötesine geçmiş. "D@bbe: Cin Çarpması" (2013) taşrahların kentlilere olan hasedi üzerinden yükselen bir öykü ile toplumsal ölçekteki çelişkilerle ilişkili bir altmetne sahip bir çalışmaydı. "D@bbe: Zehr-i Cin" de ise bu çelişki daha net biçimde varlıklılar/yoksullar arasındaki güç dağılımı olarak kendini belli ediyor, yani sınıfsal bir eksene yaklaşıyor.

"D@bbe" de (2006) bir meczubu canlandıran oyuncunun bu filmde de çok benzer bir karakteri canlandırması.

DVD'de filmin fragmanı dışında hiçbir ekstrasının bulunmaması..

ON SEANSI

Şenay Aydemir, Evrim Kaya ve Hasan Cömert'le

her cuma
saat: 22.00'da

hayat
televizyonu

Frekans Bilgileri: Frekans: 12523, Polarizasyon: Dikey(V), Sembol Rate: 22500 FEC: 2/3

Ücretsiz PDF Kırıp Arşivi: <https://arney.org>

KIRLI PARA

★★★★

ORJİNAL ADI The Drop

YÖNETMEN Michael R. Roskam

UYUNCULAR Tom Hardy, Noomi Rapace, James Gandolfini

YAPIM/SÜRE 2014 ABD, 102 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.40:1, 5.1 DD İng. ve Tr.

ŞİRKET Bir Film/Fox

"GİZEMLİ NEHİR" VE "ZINDAN ADASI" GİBİ SİNEMAYA DA BAŞARIYLA UYARLANMIŞ kuvvetli romanların yazarı Dennis Lehane'in kendi romanından senaryolaştırdığı filmin bir özelliği de genç yaşta vefat eden "The Sopranos"un yıldızı James Gandolfini'nin rol aldığı son film olması.

Brooklyn'de yerel mafyanın parasının dolaşım ağına çomak sokan bir barın sahibi ve orada çalışan yalnız bir barmenin (Tom Hardy) buluştıkları belanın içinden çıkma çabalarını anlatıyor film.

Bu duygusal açılımları da olan iyi yönetilmiş gerilim filmi, aksamayan bir tempoyla seyircisine heyecanlı ve nitelikli bir öykü anlatıyor... Son yılların gözde oyuncularından Tom Hardy'nin ilgiyle izlenen yumuşak performansı filme damgasını vuruyor...

Filmin DVD'sinde son yıllarda artık çok rastlamadığımız zengin bir ekstra içerik sizi bekliyor...

CHARLIE COUNTRYMAN'IN GEREKLİ ÖLÜMÜ

★★★★

ORJİNAL ADI Charlie Countryman

YÖNETMEN Fredrik Bond

UYUNCULAR Shia LaBeouf, Evan Rachel Wood, Mads Mikkelsen

YAPIM/SÜRE 2013 ABD - Romanya, 103 dk.

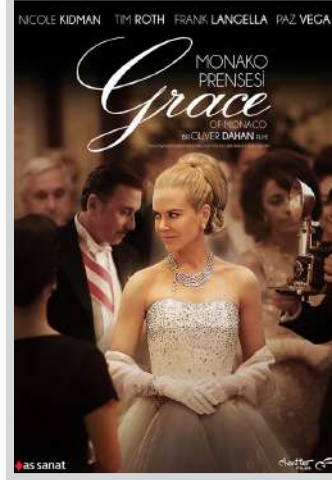
GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng. ve Tr.

ŞİRKET Yeni Film/Tanweer

ANNESİNİ YENİ KAYBEDEN GENÇ BİR ADAM, BU TRAVMADAN KURTULABİLMEK İÇİN rastgele seçtiği Bükreş'e gitmeye karar verir. Uçak yolculuğu sırasında yanında samimi bir diyalog kurduğu yolcu beklenmedik bir şekilde ölünce -biraz da mecburen- onun etkileyici kızıyla tanışır, hatta ona aşık olur. Ancak kızın çok belalı bir 'eski kocası' vardır!

2013 Filmekimi'nde beğeniyle izlenen filmin hikayesi aslında fazla sürprizi olmayan gayet bildik bir hikaye. Ama film bu hikayeyi çok güzel ve melankolik bir tonda anlatıyor. Ölçülü diyalogları, müzikleri, görüntüleri ve oyunculuklar hikayenin izlenirliğini artırıyor.

Eski kocayı canlandıran Mads Mikkelsen ise yine tüm karizmasıyla onu ilgiyle takip edenleri memnun bırakıyor...

MONAKO PRENSESİ GRACE

★★

ORJİNAL ADI Grace of Monaco

YÖNETMEN Olivier Dahan

UYUNCULAR Nicole Kidman, Tim Roth, André Penvern

YAPIM/SÜRE 2014 ABD - Fransa, 98 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Tr.

ŞİRKET As Sanat/Chantier

ÜLKEMİZDE DE ÇOK SEVİLEN HOLLYWOOD'UN EFSANEVİ AKTRİSLERİNDEN GRACE Kelly'nin Monako'daki yıllarına odaklanan "Monako Prensesi"ni daha önce Edith Piaf'ın biyografik filmi "Kaldırım Serçesi"ni de çeken Fransız yönetmen Olivier Dahan yönetti. Hitchcock filmlerindeki başarısıyla beraber efsaneleşen güzel aktrisin Monako Prensi Rainer ile tanışıp, ona aşık olması ve evlenerek Monako Prensesi olması sinema için büyük bir kayıptı elbette.

Nicole Kidman'ın yer yer ona çok benzediğini düşünsük de filmin Kelly'nin aldığı bu kararın avantaj ve dezavantajları arasında sıkışıp kaldığını, ikisinin de hakkını tam anlamıyla veremediğini söyleyebiliriz. Ama sinemanın daha önce pek bakmayı tercih etmediği bir kesite bakması açısından da ilginç bir film..

BANA MASAL ANLATMA

★★

YÖNETMEN Burak Aksak

UYUNCULAR Hande Doğandemir, Fatih Artman, Cengiz Bozkurt

YAPIM/SÜRE 2015 Türkiye, 103 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD Tr.

ŞİRKET Kanal D/BKM

"LEYLA İLE MECNUN"UN YAZARI BURAK AKSAK'IN İLK SİNEMA FİLMİ "BANA MASAL Anlatma" yer yer diziyile aynı kafadan çıktığını belli etse de, mevcut TV dizileri arasında yarattığı farkı sinema filminde de bir avantaja döndürmek konusunda çok da becerikli değil. Dizideki absürd espri dünyasını yine mevcut sinema seyircisi üzerine kurgulamak riskli bir tavır. "Bana Masal Anlatma"nın daha geleneksel, biraz da eski usül Yeşilçam komedilerine göz kırpan bir yapısı var. İyi kalpli dolmuş şoförü Rıza, gizemli bir şekilde ortaya çıkan masallardaki perileri andıran Ayperi'yle tanışır. Rıza Ayperi'nin kahramanı olabilecek midir acaba? Hem Hande Doğandemir hem de Fatih Artman'ın olumsuz anlamda göze batmadıklarını söyleyebiliriz.

Sorunlarına rağmen ardı ardına vizyon gören sulu sepken türdeşine göre nitelikli bir komedi yine de...

Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

SADECE TEK BİR GÜN

Uygar Şirin'in aynı adlı romanından uyarladığı **“Karışık Kaset”** filmiyle tanıdığımız yönetmen **Tunç Şahin**, 2013 tarihli kısa filmi **“Sadece Tek Bir Gün”**le ilk uzun metrajlı çalışmasına **hazırlık** yaptığını hissettiriyor.

YÖNETMEN Tunç Şahin
YAPIM 2013 Türkiye
SÜRE 24 dk.

TUNÇ ŞAHİN’İ, UYGAR ŞİRİN’İN AYNI ADLI ROMANINDAN UYARLADIĞI **“KARIŞIK KASET”** FILMİNİN YÖNETMENİ OLARAK TANIYORUZ, AMA onun bir de kısa film geçmişi var. Özellikle, ilk uzun metrajlı çalışmasını gerçekleştirmeden hemen önceki kısa filmi **“Sadece Tek Bir Gün”**ün tam bir ‘hazırlık’ motivasyonu taşıdığını belirtmek lazım.

Gizemli, sürprizli, dokunaklı bir aşk hikayesi anlatıyor bu film. Bir yemek masasında açılıp, daha sonra ‘ev’ kısmına geçildiğinde atmosfer olarak ‘içe kapanmasına’ karşın hikayesi genişleyen yapım, ‘sırlar’ın birer birer ortaya dökülmesiyle birlikte bambaşka bir yöne doğru akmaya başlıyor. İki ‘sevgili’nin seyircinin kafasına sıktığı sorular çoğaldıkça, gizemli bir yapıya teslim ediyor kendini hikaye. Finaldeki sürpriz de işin tuzu biberi oluyor...

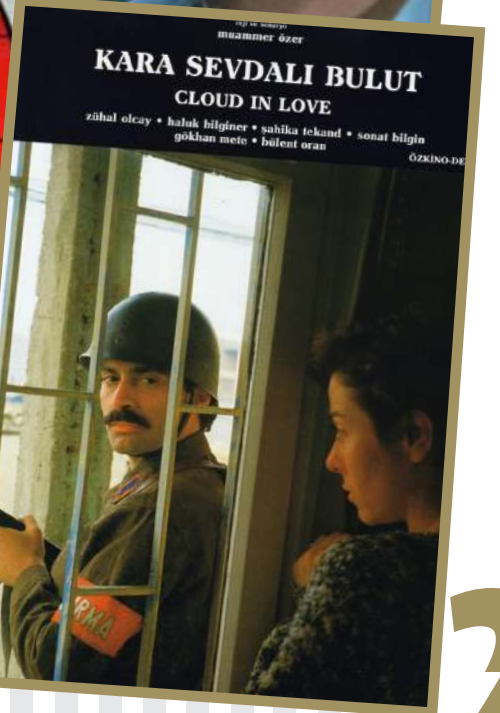
Tunç Şahin için ilk uzun metrajlı filmine hazırlanıyor dedik ya, **“Karışık Kaset”**i görenler **“Sadece Tek Bir Gün”**ü de izlediklerinde ne demek istediğimizi

gayet iyi anlayacaktır. Sinemacı, özellikle atmosfer yaratma konusunda tam bir ‘ön çalışma’ yapıyor burada. Oyuncu yönetiminde de bir alıştırma olduğu anlaşılıyor bu kısa filmin. Ayrıca, **“Karışık Kaset”** romanının yazarı Uygar Şirin’in de açılıştaki küçük bir rolü var.

“Sadece Tek Bir Gün”, temiz bir işçiliğin öne çıktığı prodüksiyon standardı yüksek tutulmuş bir kısa film. Bu standart, yönetmenin aktarmaya çalıştığı ‘duygu’nun seyirciye geçmesini de kolaylaştırıyor. Hikayedeki çiftin sırlarla örülü dünyasında elimizi kolumuzu sallayarak turlayabiliyoruz, anlamsız duvarlara toslama riskini bertaraf ederek.

Belki bir kısa film başyapıtı diyemeyiz **“Sadece Tek Bir Gün”** için, ama derdini anlatma konusunda sıkıntı yaşamayan bir çalışma bu. Tunç Şahin isminin ‘damdan düşer gibi’ ortaya çıkmadığının da kanıtı... Bu kısa filmi **“Karışık Kaset”**’in DVD’sinde bulabileceğinizi de hatırlatalım.

1 - 1 Mayıs'a Kemal Sunal selamı

Bu gün 1 Mayıs! SAPIK, Kemal Sunal'ın başrolünü oynadığı "Köşeyi Dönen Adam" filminin sansürlsüz finaliyle Arka Pencere okurlarını selamlar! Finalde söylenen şarkı gibi işçi ve emekçilerin bayramı kutlu olsun!

2 - "Kara Sevdalı Bulut" nihayet gösteriliyor

10. Uluslararası İşçi Filmleri Festivali, İstanbul, Ankara, İzmir ve Diyarbakır'da eş zamanlı olarak bugün başlıyor. Teması "İşimiz Gücümüz Yaşamak" olan festivalde Muammer Özer'in yıllar önce sansürlen "Kara Sevdalı Bulut" filmi de gösterilecek. Gösterime Özer'in katılacağını da hatırlatalım.

3 - Setler bugün tatil olsun!

Oyuncular Sendikası, Sinema Emekçileri Sendikası SİNE-SEN ve Sinema Televizyon Sendikası, 1 Mayıs'ta film, dizi ve reklam setlerinin tatil olması için dayanışma çağrısında bulundu. Bu haklı çağrıya yapımcıların nasıl tepki verecekleri merak konusu. Ama bizim bu yerinde çağrıya canı gönülden destek verdiğimiz biline!

4 - Değdi mi Orhan Bey?

Orhan Kural, "Pek Yakında"daki sigara sahneleri için Cem Yılmaz'a dava açmıştı. Yılmaz da şüpheli sıfatıyla ifade vermişti. Savcılık, filmde suç unsuruna rastlamadığına kanaat getirip takipsizlik kararı vermiş. Eee, değdi mi bütün bunlara Orhan Bey?

5 - İstanbul Modern'de açılan kapı

İstanbul Modern'deki tematik film gösterimleri, sinemanın farklı alanlarına açılan bir kapı gibi. 8 Mayıs'ta başlayacak ve üç gün sürecek "Savaş Panorama" başlıklı belgesel gösterimlerini önceden hatırlatmamız da bu yüzden. Etkinlikte Joshua Oppenheimer'ın "Öldürme Eylemi" (The Act Of Killing) ile "Sessizliğin Bakışı" (The Look Of Silence) ve bu yılın Oscar adaylarından "Virunga" yer alıyor.

ROCK FM 94.5

7. CADDE

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER CUMA 20.00 / 22.00 ARASI
94.5 ROCK FM'DE

“BAŞLANGIÇTA SADECE FİLM ÇEKMEK İSTİYORDUM, AMA ZAMANLA BU YOLCULUK HEDEF OLMaktan ÇIKTI, YOLUN SONUNDA BULDUĞUM ŞEY OLDU. ŞİMDİ, BİLMEDİĞİM ŞEYLERİ KEŞFETMEK İÇİN FİLM ÇEKİYORUM, TIPKI BİR DEDEKTİF GİBİ.”

Wim Wenders